

[Finansministeren.]

skattestigning, som det enkelte års indtægtsforøgelse medfører, vil blive fordelt over 3 år. Dette vil, navnlig når der gives ubegrænset skattefradrag og derfor anvendes forholdsvis høje satser, bevirke, at den samlede skattestigning som følge af en given indtægtsforøgelse gennemgående vil blive mindre end i øjeblikket, hvor hele indtægtsstigningen beskattes i et enkelt år.

Jeg vil dog straks gøre opmærksom på, at en sådan gennemsnitsbeskatning også vil medføre meget alvorlige ulemper. Den vil således gøre skatteberegningen mere indviklet og uoverskuelig for skatteyderne end de gældende regler og pålægge administrationen et meget betydeligt og bekosteligt merarbejde. Endvidere vil den betyde en belastning for skatteydere med faldende indtægter. Efter de gældende regler opkræves indkomstskatten af en given årsindtægt i en periode, der normalt begynder 3—6 måneder efter indtægtsårets udgang og strækker sig over et års tid. Ved beskatning på basis af 3 års gennemsnitsindtægt vil der hengå yderligere 2 år, før skatteyderen er færdig med at betale skat af en given årsindtægt. Skatteydere, der rammes af indtægtsnedgang, vil utvivlsomt betragte en sådan udsættelse af skattebetalingen som en væsentlig forøgelse af skattebyrden. Man må derfor være forberedt på, at der i givet fald må indrømmes henstand med skattebetaling og eftergives skattebeløb i et sådant omfang, at det deraf følgende indtægtstab for stat og kommune bliver ret betydeligt. Faldende indtægter forekommer jo ikke alene hos personer, der på grund af alder opgiver deres erhverv og skal leve af aldersrente eller pension. Også landbrugere og erhvervsdrivende, der rammes af konjunkturedgang, arbejdere, der kastes ud i arbejdsløshed, samt personer med længere sygdomsperioder vil under et sådant skattesystem få vanskeligt ved at betale deres indkomstskat.

Ulemperne ved en gennemsnitsbeskatning er således betydelige. I Norge har et sådant beskatningssystem været anvendt i en længere årrække for skatteydere, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, men er nu afskaffet. Jeg tror derfor, at man skal være meget forsigtig med at inddrage sig på et eksperiment af denne art her i landet.

En sådan udsættelse af skatteligningen ville være i strid med den udvikling i indkomstbeskatningen, der i de senere år er foregået og stadig foregår i andre lande. Efterhånden som indkomstskatterne er steget, har man i en række lande fundet det nødvendigt at fremskynde skattebetalingen ved at påligne og opkræve skat af den løbende indtægt.

Dette spørgsmål om at opkræve indkomstskatten, samtidig med at indtægten erhverves, var også genstand for drøftelse i skattekommissionen. Kommissionen stillede dog ikke forslag herom, og jeg har også den opfattelse, at et sådant forslag må komme som en slutsten på en skattereform. Det vil ikke være muligt at tage endelig stilling til en teknisk gennemførelse af skat ved kilden, før man ved noget mere om, hvorledes indkomstskattesystemet endeligt bliver udformet. Det er klart, at jo mere enkle reglerne er for indkomstskattens beregning, jo lettere vil det være at opkræve skatten ved kilden. Det er da også karakteristisk, at i de lande, hvor man har et sådant system, kender man ikke et så omfattende skattefradrag som her i landet.

Idet jeg iøvrigt med henblik på forslagene andre bestemmelser henviser til bemærkningerne ved forslagene fremsættelse i maj sidste år og den redegørelse, jeg da gav her i tinget for forslagene udformning, skal jeg slutte med at udtrykke håbet om, at der nu må komme virkelige forhandlinger i gang om en skattereform. Der er et udbredt ønske i hele befolkningen om, at vort skattesystem forenkles, forbedres og gøres mere retfærdigt.

Det er mit håb, at der med de foreliggende lovforslag og det dertil knyttede materiale om virkningerne af at bevare skattefradraget er tilvejebragt et tjenligt grundlag for en fordomsfri drøftelse af disse spørgsmål.

Regeringen lægger stor vægt på at få forhandlingerne påbegyndt og tilendebragt. Da det samtidig må erkendes, at der her i tinget er en udbredt modstand mod en ændring i skattefradragsreglen, skal jeg til slut som udtryk for regeringens forhandlingsvilje udtale, at den — om det skulle være nødvendigt for at nå et resultat — er villig til at opgive ønsket om at få fradragsretten begrænset.